

[Arbejds- og socialministeren.]

Som det vil være det høje ting bekendt, gennemførtes der i 1948 en lovgivning, hvorefter ulykkeserstatninger såvel i henhold til ulykkesforsikringsloven som i henhold til militærinvalideloven fremtidig skulle reguleres efter svingningerne i pristallet. Samtidig blev det imidlertid bestemt, at erstatninger, der udredes som følge af ulykkestilfælde indtruffet før den 1. april 1947, ikke skulle være genstand for regulering.

Forud for 1948 var ydelserne i medfør af ulykkesforsikringsloven og militærinvalideloven blevet forhøjet ved årlige love og var senest i 1946 fastsat på et niveau, der svarede til den indtil da stedfundne lønudvikling.

I den betænkning, der blev afgivet af det af arbejds- og socialministeriet den 14. juni 1946 nedsatte udvalg om ændring i ulykkesforsikringslovens satser, omtaltes i afsnit 6, at udvalget ikke anså det for praktisk eller hensigtsmæssigt at foreslå en automatisk regulering af de ældre ydelser, og at spørgsmålet om eventuelle ændringer måtte tages op til særskilt lovgivning, hvis prisudviklingen skulle gøre det nødvendigt.

Fra oktober 1946 til oktober 1951 er detailpristallet steget med 78 points, hvilket bevirker, at forhøjelserne af de pristalsregulerede ydelser den 1. april 1952 vil nå op på 25 pct.

Spørgsmålet om forhøjelse af de ældre ydelser, især renteerstatningerne, har gennem længere tid været under overvejelse i ministeriet og blev også i oktober 1951 rejst i folketinget af hr. Holger Larsen.

Ministeriet finder det naturligt og rimeligt, at der til de løbende renteerstatninger ydes et midlertidigt tillæg på 25 pct.

Som det fremgår af lovforslagets § 1, stk. 2, har ministeriet ment, at der også til visse efterladteerstatninger i henhold til ulykkesforsikringsloven bør ydes et tillæg svarende til den stedfundne prisstigning. Da bestemmelsen kun omfatter de tilfælde, hvor en forsøger som følge af et ulykkestilfælde indtruffet før den 1. april 1947 afgår ved døden efter den 1. april 1952, er den af begrænset økonomisk rækkevidde. Begrundelsen for det foreslåede tillæg må søges i den omstændighed, at forsørgeren efter forslaget har fået en forhøjelse, og at denne ikke efter de gældende regler om omsætning af rente til kapital vil komme hans efterladte tilgode, idet erstatning til efterladte beregnes på grundlag af afdødes årsløn på tidspunktet for ulykkestilfældet.

I denne forbindelse bemærkes det, at efterladteerstatninger i henhold til militærinvalideloven udbetales som rente.

Da invalideforsørgelserne i henhold til 1919-loven tidligere er blevet reguleret på linie med ydelser i henhold til militærinvalideloven, vil det være naturligt også til disse ældre erstatninger at yde et tillæg på 25 pct.

Udgifter i medfør af militærinvalideloven og loven om invalideforsørgelse afholdes af statskassen. Udgifterne i henhold til ulykkesforsikringsloven må ligeledes afholdes af statskassen, da forsikringsselskaberne ikke har haft mulighed for at opkræve præmier til dækning af den øgede risiko.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til tingets hurtige og villige behandling.

Den første sag på dagsordenen var:

Tredie behandling af forslag til lov om indskrænkning i adgangen til at anvende pap og andre erstatningsmaterialer i skotøj.

(Anden behandling findes i tidenden sp. 648).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Steffensen: Jeg vil gerne gøre enkelte bemærkninger om det lovforslag, som her er til tredie behandling. Lovforslagets hensigt er jo at hindre indførsel og tilvirkning af fodtøj, til hvis fremstilling der er anvendt pap eller papir, og det må selvfølgelig indrømmes, at det er ikke godt, hvis der er pap og papir i det fodtøj, man køber, og som man tror er fremstillet af læder. Men spørgsmålet er, om det er en statsopgave at føre kontrol hermed, eller om kontrollen kan ordnes på anden måde. Jeg mener, at de, der køber fodtøjet, må have mulighed for at kontrollere, om de varer, de køber, virkelig er, hvad de udgiver sig for at være, og at den skotøjshandler, der leverer fodtøj af en ringere kvalitet end forudsat, vil miste sine kunder. Han vil derfor være meget forsigtig, når han køber varer fra fabrikkerne, og der vil på denne måde opstå et tillidsforhold mellem skotøjshandleren og fabrikkerne og mellem kunderne og skotøjshandleren. Jeg forstår udmærket godt, at hensigten med lovens bestemmelser er at hindre, at der kommer dårlige kvaliteter frem, men vil det ikke